

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13CoP/100/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5823231898
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Dubcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5823231898.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Dubcovej a členov senátu Mgr. Zuzany Štolcovej, JUDr. Jána Burika, v právnej veci navrhovateľa: A. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom XXX XX B. XXX, zastúpeného právnym zástupcom: JUDr. Andrej Bryja, advokát, so sídlom Hviezdoslavova 49, 029 01 Námestovo, proti otcovi navrhovateľa: C. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom XXX XX B. XXX, v konaní o zvýšenie výživného, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 7Pc/26/2023-130 zo dňa 28. februára 2024 vo výroku III/ o trovách prvoinštančného konania, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo č.k. 7Pc/26/2023-130 zo dňa 28. februára 2024 v napadnutom výroku III/, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom okresného súdu výrokom I/ bolo rozhodnuté o povinnosti otca navrhovateľa C. A., nar. XX.XX.XXXX, prispievať na výživu navrhovateľa sumou 200,- Eur mesačne, vždy do každého 15. dňa v mesiaci vopred, počnúc dňom 02.10.2023.

Výrokom II/ bolo rozhodnuté o povinnosti otca navrhovateľa C. A., nar. XX.XX.XXXX, zaplatiť navrhovateľovi zameškané výživné za obdobie od 02.10.2023 do 28.02.2024 v sume 480,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Výrokom III/ bolo rozhodnuté o trovách prvoinštančného konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Okresný súd v odseku 1. odôvodnenia napadnutého rozsudku poukázal na návrh navrhovateľa, jeho odôvodnenie, v odseku 2. odôvodnenia na rozsah vykonaného dokazovania a za aplikácie ust. § 62 ods. 1 až 5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine rozhodol tak, ako vyjadril vo výrokovej časti rozsudku.

3. Okresný súd podľa vykonaného dokazovania zistil, že navrhovateľ sa voči svojmu otcovi domáhal zvýšenia výživného na 200,- Eur mesačne, a to s odôvodnením, že od posledného rozhodnutia o výživnom nastala zmena pomerov, ktorá spočíva v tom, že nastúpil na strednú školu a došlo k rozvodu manželstva jeho rodičov. Naposledy bolo o výživnom navrhovateľa rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Námestovo č.k. 7P/30/2018-55 zo dňa 26.11.2018, ktorým bol otec navrhovateľa zaviazaný, aby na výživu navrhovateľa prispieval sumou 80,- Eur mesačne. Od času posledného rozhodnutia o výživnom do času rozhodnutia o zvýšení výživného uplynulo viac ako 5 rokov, teda dlhší čas, čo samé o sebe bolo zmenou pomerov, ktorá odôvodňovala zmenu rozhodnutia o výživnom. V čase posledného rozhodnutia o výživnom bol navrhovateľ ešte maloletý vo veku 13 rokov, bol žiakom 8. ročníka základnej školy a v súčasnosti je vo veku 19 rokov, navštevuje 4. ročník Strednej odbornej školy technickej v D.. Navrhovateľovi v súvislosti s nástupom na strednú školu pribudli výdavky na cestovné a zakúpenie

pracovného oblečenia a obuvi, pričom nástup na strednú školu bolo potrebné považovať za zmenu pomerov, ktorá odôvodňovala zmenu rozhodnutia o výživnom.

4. Okresný súd v odseku 6. odôvodnenia napadnutého rozsudku poukázal na pomery otca navrhovateľa v čase pôvodného rozhodnutia o vyživovacej povinnosti v prospech navrhovateľa a v čase rozhodovania napadnutým rozsudkom, v odseku 7. odôvodnenia napadnutého rozsudku poukázal na zistenia z výsluchu navrhovateľa a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že návrh na zvýšenie výživného je dôvodný. Od posledného rozhodnutia o výživnom došlo k zvýšeniu spotrebiteľských cien, došlo k zvýšeniu fyzických a psychických potrieb navrhovateľa, ktorý je vekovo starší, nastúpil na štúdium na strednej škole, pričom doteraz určené výživné 80,- Eur mesačne nepostačuje na zabezpečenie odôvodnených potrieb navrhovateľa. Aj na strane otca navrhovateľa došlo k zmene pomerov v tom, že sa rozviedol s matkou navrhovateľa, odišiel zo spoločnej domácnosti. Ani starostlivosťou o spoločnú domácnosť otec navrhovateľa ani čiastočne neplní svoju vyživovaciu povinnosť voči navrhovateľovi. Otcovi navrhovateľa sa zvýšil príjem z invalidného dôchodku aj z podnikania, ubudla mu vyživovacia povinnosť, ktorú mal v čase posledného rozhodnutia o výživnom, určenú na sumu 100,- Eur mesačne. Bol preukázaný predaj pozemkov, z ktorého si otec navrhovateľa zabezpečil príjem 40 000,- Eur, ktorý mu bol v januári 2024 čiastočne vyplatený vo výške 5 000,- Eur. Hoci otec navrhovateľa tvrdil, že podľa dohody s kupujúcou má byť zvyšok kúpnej ceny 35 000,- Eur vyplatený do konca roku 2024, okresný súd z obsahu kúpnej zmluvy zistil, že 35 000,- Eur už malo byť otcovi navrhovateľa vyplatené, pretože vklad vlastníckeho práva bol povolený už dňa 07.02.2024 a podľa kúpnej zmluvy zvyšok kúpnej ceny mal byť vyplatený po vydaní rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva. Okresný súd dospel k názoru, že vzhľadom na vek navrhovateľa, jeho odôvodnené potreby, ako bežné výdavky na bývanie, stravu, cestovné, školské potreby, vrátane pracovnej obuvi a odevu, výdavkov na záujmovú činnosť, zdravotnú starostlivosť, považoval navrhovateľom požadované výživné 200,- Eur mesačne za primerané. Okresný súd ďalej mal za to, že je v možnostiach a schopnostiach otca navrhovateľa, aby platil takéto výživné, ak v súčasnosti má otec navrhovateľa príjem – invalidný dôchodok 296,30 Eur mesačne, príjem z podnikania 30 000,-Kč až 35 000,- Kč mesačne (podľa vlastného vyjadrenia) a ním deklarovaných výdavkov na bývanie – nájomné za byt vo výške 400,- Eur mesačne, ubytovňu v práci 4 000,- Kč mesačne, leasing na auto 270,- Eur mesačne, telefón 100,- Eur mesačne.

5. Okresný súd uviedol, že zároveň s bežným výživným uložil otcovi navrhovateľa aj povinnosť zaplatiť mu zameškané výživné, a to za obdobie od 02.10.2023 (deň, kedy bol okresnému súdu doručený návrh na začatie konania) do dňa vyhlásenia rozsudku dňa 28.02.2024 v sume 480,- Eur mesačne (výživné zvýšené o 120,- Eur mesačne).

6. O trovách prvoinštančného konania okresný súd rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

7. Proti rozsudku okresného súdu, a to výroku III/ o trovách prvoinštančného konania, v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu, ktoré odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), g), h) CSP. Odvolaním bolo požadované, aby bol rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku III/ zmenený tak, že navrhovateľovi bude priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 243/07 z 19.06.2008. Mal za to, že výrok III/ o trovách prvoinštančného konania v spojení s odôvodnením je nepreskúmateľný, ak nie je možné zistiť, o aké úvahy, skutočnosti, či okolnosti prípadu oprel okresný súd svoje rozhodnutie. Podľa odsekov 1., 8., 9. odôvodnenia napadnutého rozsudku bolo zrejmé, že navrhovateľ bol úspešný, bolo mu v plnom rozsahu vyhovené, pričom ide o konanie, ktoré sa začína len na návrh podľa § 155 CMP. Navrhovateľ v odvolaní uviedol, že okresný súd mal rozhodnúť o trovách prvoinštančného konania podľa § 55 CMP, avšak z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, prečo takto okresný súd nepostupoval, ani to, čím mal za preukázané, že v danom prípade možno aplikovať len ust. § 52 CMP. Bolo zrejmé, že otec odoprel synovi – navrhovateľovi výživné, navrhovateľ je študentom strednej školy, nemá finančné prostriedky na advokáta, a tým okresný súd finančne zaťažil znova len matku nezaopatreného dieťaťa.

Z ustanovenia § 55 CMP vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné a súd môže prihliadnúť k zvláštnostiam konkrétneho prípadu a či ide o takýto výnimočný prípad, či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, súd musí vychádzať zo všetkých okolností konkrétnej veci. Pri skúmaní podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadnúť v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých účastníkov konania, vziať do úvahy pomery toho, kto by mal trovy konania

zaplatiť a zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávneného účastníka. Matka navrhovateľa nedokáže pokryť výdavky na oprávnené potreby navrhovateľa, a to na jeho štúdium a živobytie, pretože sama vykonáva zamestnanie v ZŠ a MŠ B. ako upratovačka, má príjem cca 700,- Eur mesačne. Na vedenie spoločnej domácnosti vynakladá nemalé výdavky, o čom sú založené dôkazy v spise. Zaplatenie trov právneho zastúpenia v tejto veci by znamenalo pre matku existenčné problémy. Otec navrhovateľa má v súčasnosti príjem, a to invalidný dôchodok 296,30 Eur mesačne, príjem z podnikania 30 000,- Kč až 32 000,- Kč mesačne podľa jeho vyjadrenia. Navyše otec navrhovateľa obdržal sumu 40 000,- Eur za prevod k pozemkom, preto okresný súd musel mať podľa navrhovateľa preukázané skutočnosti odôvodňujúce aplikáciu ust. § 55 CMP pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Otec navrhovateľa sa po vyhlásení rozhodnutia znova vrátil do spoločnej domácnosti v B. XXX, kde znova mŕňa vodu, teplo a elektrinu, za ktorú platí matka navrhovateľa, pričom nájom bytu v E. bol len „dočasnou kamuflážou“ na zvýšenie jeho mesačných výdavkov, čo okresný súd musel zobrať do úvahy. Podľa navrhovateľa je rozhodnutie okresného súdu o trovách prvoinštančného konania predčasné, nezrozumiteľné, nepreskúmateľné, pri hodnotení dôkazov okresný súd použil nesprávne ustanovenie právneho predpisu a rozhodol nesprávne, nepostupoval v konaní cez zásadu rovnosti tak, aby boli zistené všetky okolnosti týkajúce sa sociálnych pomerov, možností a schopností účastníkov konania, a to najmä dopadu takéhoto rozhodnutia na strane navrhovateľa.

8. Postupom okresného súdu bolo odvolanie navrhovateľa doručené otcovi navrhovateľa.

9. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal vec na základe odvolania podaného osobou oprávnenou, a to navrhovateľom v zákonnej odvolacej lehote a za aplikácie ust. § 65, § 66 CMP a contrario v spojení s ust. § 155 CMP, postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku III/ o trovách prvoinštančného konania potvrdil ako v tomto výroku vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

10. Predmetom odvolacieho konania bol výrok o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania (III/), ktorým sa žiadnemu z účastníkov náhrada trov konania nepriznala za aplikácie ust. § 52 CMP.

11. Navrhovateľ prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu v odvolaní uviedol, že išlo o konanie plnoletého, ktoré sa začína len na návrh, pričom navrhovateľ bol v konaní plne úspešný, okresný súd mu v plnom rozsahu vyhovel. I napriek tomu z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, viažucemu sa k výroku o trovách prvoinštančného konania, nie je možné zistiť, prečo okresný súd nepostupoval podľa § 55 CMP, ak podľa navrhovateľa tu boli splnené podmienky, pretože navrhovateľ je študentom strednej školy, nemá finančné prostriedky na advokáta a trovy právneho zastúpenia finančne zaťažujú znova len matku nezaopatreného dieťaťa. Otec navrhovateľa má v súčasnosti príjem, a to invalidný dôchodok 296,30 Eur mesačne, príjem z podnikania 30 000,- Kč až 32 000,- Kč a navyše otec navrhovateľa obdržal sumu 40 000,- Eur za prevod vlastníctva k pozemkom. Navrhovateľ v odvolaní uviedol, že boli preukázané skutočnosti pre aplikáciu § 55 CMP pri rozhodovaní o náhrade trov konania, preto navrhol náhradu trov konania priznať v rozsahu 100%. Navrhovateľ v odvolaní ďalej uviedol, že napadnutý výrok rozsudku okresného súdu o trovách prvoinštančného konania považuje za predčasné, nezrozumiteľné, nepreskúmateľné.

12. Z obsahu spisového materiálu bolo zistené, že konanie sa začalo na návrh navrhovateľa ako plnoletého dieťaťa voči otcovi, ktorým žiadal prispievať na výživu zo strany otca sumou 200,- Eur mesačne. Okresný súd rozsudkom č.k. 7Pc/26/2023-130 zo dňa 28. februára 2024 podľa výroku I/ rozhodol, že otec navrhovateľa je povinný prispievať na výživu navrhovateľa sumou 200,- Eur mesačne, vždy do každého 15. dňa v mesiaci vopred, počnúc dňom 02.10.2023 a podľa výroku II/ bolo rozhodnuté, že otec navrhovateľa je povinný zaplatiť navrhovateľovi zameškané výživné za obdobie od 02.10.2023 do 28.02.2024 v sume 480,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

13. O trovách prvoinštančného konania okresný súd rozhodol za aplikácie ust. § 52 CMP. Navrhovateľ ako odvolateľ sa domáhal aplikácie ust. § 55 CMP.

14. V konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku vo všeobecnosti platí, že každý z účastníkov si platí trovy konania sám (§ 49 ods. 1 CMP), pričom žiaden z nich nemá nárok na náhradu trov konania (§ 52 CMP). Výnimkou z uvedeného pravidla, teda možnosť priznania náhrady trov konania,

predstavuje ustanovenie § 55 CMP vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. Ak teda súd vyhodnotí, že je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé, môže priznať nárok na náhradu trov konania v akomkoľvek konaní podľa Civilného mimosporového poriadku, t.j. aj v konaní vo veci výživného plnoletých osôb. Pre aplikáciu ust. § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní. Okolnosti prípadu pre aplikáciu ust. § 55 CMP vyhodnocuje súd, avšak účastník konania je povinný uplatniť si návrhom náhradu trov konania podľa § 57 CMP.

15. Pri hodnotení naplnenia predpokladov pre aplikáciu výnimky z generálnej klauzuly, zakotvenej v § 52 CMP, je možné vychádzať najmä z osobných, majetkových, či iných relevantných pomerov účastníkov konania, ako aj z okolností prejednávanej veci. Inými slovami vyjadrené, pre aplikáciu § 55 CMP by súd nemal ako jediné kritérium zohľadniť osobné a majetkové pomery účastníkov konania, ale práve okolnosti prejednávanej veci. Zavinené konanie jedného z účastníkov rieši aplikácia ust. § 54 CMP, znamená to, že, čo nie je sankcionovateľné podľa § 54 CMP, možno zohľadniť podľa § 55 CMP.

16. V pomeroch danej veci bolo zistené, že otec navrhovateľa dobrovoľne navrhovateľovi ako oprávnenému neprispieval na výživu v navrhovateľom požadovanej sume 200,- Eur mesačne, ktorému návrhu okresný súd rozsudkom vyhovel, a preto navrhovateľ ako oprávnený bol nútený podať návrh na začatie konania, s ktorým konaním mu vznikli náklady z titulu právneho zastúpenia. Navrhovateľ práve postojom svojho otca bol nútený iniciovať dané súdne konanie o zvýšení výživného, a keďže nemá právnické vzdelanie, nechal sa v konaní zastupovať advokátom, ktorému je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia. Vzhľadom na pomery navrhovateľa ako študenta, pomery otca ako osoby povinnej, ktorý má invalidný dôchodok 296,30 Eur, príjem z podnikania 30 000,- Kč až 32 000,- Kč mesačne, príjem z predaja nehnuteľnosti 40 000,- Eur a okolností prípadu, keď na navrhovateľom požadovaným zvýšeným výživným, ktoré uplatnil súdnou cestou, sa dobrovoľne nepodieľal, bol tu jeden z predpokladov podľa § 55 CMP spravodlivo požadovať od povinného, t.j. otca, aby navrhovateľovi nahradil trovy právneho zastúpenia, ktoré v tomto konaní vznikli. Ich nepriznaním by tak tieto trovy skonzovali aj časť výživného, priznaného v danom súdnom konaní rozsudkom Okresného súdu Námestovo č.k. 7Pc/26/2023-130 zo dňa 28. februára 2024, čo by bolo kontraproduktívne, pretože výživné je určené na odôvodnené potreby navrhovateľa ako plnoletého dieťaťa, ktoré sa od posledného rozhodnutia rozsudkom Okresného súdu Námestovo č.k. 7P/30/2018-55 zo dňa 26.11.2018 zmenili, a pre úhradu ktorých potrieb už nie je postačujúce podľa predchádzajúceho súdneho rozhodnutia určené výživné otcovi navrhovateľa 80,- Eur mesačne.

17. Podľa ust. § 57 CMP o povinnosti nahradiť trovy konania, ak nejde o trovy konania štátu, rozhoduje súd len na návrh.

18. Za stavu existencie okolností, pre ktoré v rovine náhrady trov právneho zastúpenia navrhovateľa je možná výnimka z ust. § 52 CMP, a to v zmysle § 55 CMP, nevyhnutným a zákonným predpokladom pre priznanie takýchto trov je, že si účastník konania tieto trovy návrhom uplatnil.

19. Podľa ust. 58 ods. 1 CMP o nároku na náhradu a o výške trov konania rozhoduje súd v rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

20. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, a to tak z podaného návrhu, ako aj z pojednávania konaného pre okresným súdom dňa 28.02.2024, že navrhovateľ si návrhom uplatnil priznanie trov konania v plnom rozsahu, t.j. návrhom uplatnil nárok v rozsahu 100%, ktorý zopakoval aj v podanom odvolaní zo dňa 17.04.2024. Krajský súd poukazuje na citáciu ustanovení § 57, § 58 ods. 1 CMP, keď v jednom rozhodnutí súd rozhoduje tak o nároku, ako aj o výške trov konania, preto predpokladom za existencie okolností prípadu v zmysle § 55 CMP je podanie návrhu na náhradu trov konania, ktorý obsahuje nielen uplatnenie nároku, ale aj výšku týchto trov konania, ich vyčíslenie, k čomu zo strany navrhovateľa nedošlo. V konaní pred okresným súdom, ani v odvolacom konaní nebola uplatnená výška trov právneho zastúpenia (výpočet, špecifikácia týchto trov), preto, ak absentoval jeden z predpokladov pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia, a to relevantný návrh, ktorý obsahuje tak nárok, ako aj výšku týchto trov konania, ich vyčíslenie, tak krajskému súdu nezostávalo iné, než len rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku III/ o trovách prvoinštančného konania potvrdiť ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Krajský súd dopĺňa, že konanie o náhrade trov v Civilnom mimosporovom poriadku je návrhovým konaním, ktoré pre rozhodnutie podľa § 58 ods. 1 CMP si vyžaduje uplatnenie nielen nároku, ale aj výšky týchto trov konania, ich vyčíslenie, a ak uvedené nie je

splnené, tak neúplnosť takéhoto návrhu, absencia výšky trov konania nedáva základ k tomu, aby mohol súd o takomto návrhu rozhodnúť. Hoci Civilný mimosporový poriadok má svoje základné princípy a § 2 ods. 1 CMP uvádza, že subsidiarita Civilného sporového poriadku prichádza do úvahy len v tom prípade, ak ustanovenia CMP neustanovujú inak, bolo možné pri vyhodnotení návrhu na náhradu trov konania, ktorý nebol komplexný, ak v ňom bol obsiahnutý len návrh o nároku, a nie aj o výške (vyčíslení) trov právneho zastúpenia, prihliadnuť aj k Čl. 11 ods. 3 CSP z titulu profesionálneho právneho zastúpenia navrhovateľa.

21. Krajský súd na základe vyššie uvedeného nemal splnené podmienky na zmenu výroku III/ napadnutého rozsudku okresného súdu, ani na jeho zrušenie a vrátenie okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, preto napadnutý výrok III/ potvrdil ako vecne správne rozhodnutie.

22. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Základom pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania boli rovnaké skutočnosti ako pri trovách prvoinštančného konania, pokiaľ pre použitie ust. § 55 CMP nebol splnený aj predpoklad relevantného návrhu na priznanie trov právneho zastúpenia, a to návrh, ktorý obsahuje nielen uplatnenie nároku na náhradu trov, ale súčasne aj (vyčíslenú) výšku týchto trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.